

Arrest

nr. 115 231 van 6 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 mei 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 september 2013 met refertenummer X.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 juni 2010 treedt verzoekende partij in het huwelijk met een Belgische onderdaan. Op 7 oktober 2010 dient verzoekende partij een aanvraag tot het bekomen van een visum lang verblijf (type D) in, dit met het oog op gezinshereniging met de Belgische onderdaan.

1.2. Op 2 februari 2011 wordt voormeld visum toegestaan. Op 28 juli 2011 meldde verzoekende partij zich aan bij het stadsbestuur van Antwerpen, met het oog op de inbezitstelling van haar elektronische vreemdelingenkaart. Op 11 augustus 2011 wordt verzoekende partij in bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 28 juli 2016.

1.3. Op 2 april 2012 dient de echtgenote van de verzoekende partij klacht in wegens schijnhuwelijk. Op 16 november 2012 wordt verzoekende partij ambtelijk geschrapt.

1.4. Op 8 april 2013 dient verzoekende partij een aanvraag tot herinschrijving in.

1.5. Op 8 mei 2013 wordt beslist tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis, 40ter en 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (hierna: het Vreemdelingenbesluit), evenals de schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Enig middel: schending van artikel 40bis, 40ter en 42quater Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schending van artikel 54 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, alsook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel:

7.1. Verzoeker was in het bezit van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Overeenkomstig artikel 42quater §1,4° werd zijn recht op verblijf beëindigd.

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luidde als volgt:

§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° [—];

2° [...];

3° [...];

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer,

5° [...];

[■”];

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk; diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§2. [...];

§3. [...];

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing : 1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° [...];

3° [...];

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

7.2. Dat de bewijslast ligt bij de Dienst Vreemdelingenzaken om aan te tonen dat niet meer voldaan is aan de voorwaarden van verblijf conform artikel 42quater juncto artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet 15/12/1980. Artikel 42quater kan bovendien slechts in uitzonderlijke situaties worden toegepast en dient niet automatisch te worden toegepast.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er geheel ten onrechte van uit gaat dat er geen sprake zou zijn van een gezamenlijke vestiging omdat verzoeker heeft verklaard dat hij alleen woont op het adres waar zijn echtgenote niet woont.

Dat het kennelijk onredelijk is van de Dienst Vreemdelingenzaken om op basis van een relatieverlag dd. 20.08.2012 te besluiten dat er geen sprake meer zou zijn van een gezamenlijke vestiging met mevrouw {...}. Uit het feit dat men niet samen woont kan men niet automatisch afleiden dat er van zulk een gezamenlijke vestiging geen sprake meer zou zijn. Dat het kennelijk onredelijk is om uit het feit dat verzoeker niet samenwoonde bij zijn echtgenote af te leiden dat er geen sprake is van een relatie tussen beide echtgenoten.

De Dienst Vreemdelingenzaken had zich niet uitsluitend mogen baseren op het gebrek aan samenwonen. Deze handelwijze toont duidelijk aan dat de Dienst Vreemdelingenzaken in het onderhavige geval op kennelijk onredelijke wijze te werk is gegaan, en geen degelijk onderzoek heeft ondernomen. Van een onderzoek naar het al dan niet voldaan zijn aan de voorwaarden van artikel 40bis Vreemdelingenwet of van vestiging is geen enkele sprake. De Dienst Vreemdelingenzaken had een deugdelijk relatieverlag moeten opstellen, waarin het al dan niet bestaan van een relatie kon worden uit afgeleid. Zo had men perfect verzoeker en zijn echtgenote kunnen uitnodigen om er het al dan niet bestaan van een relatie uit af te leiden. Dat er in casu bij vestiging geen verplichting tot samenwonen geldt. De bestreden beslissing had bijgevolg moeten verantwoorden waarom er geen sprake kan zijn van een levensgemeenschap, ongeacht het feit dat verzoeker en zijn echtgenote al dan niet op hetzelfde adres wonen. Immers, het is niet omdat men niet samenwoont, dat hierdoor de relatie niet zou zijn bewezen.

Het enige dat van belang is, is het al dan niet bestaan van een daadwerkelijke levensgemeenschap. Uit het enkele feit dat men niet samenwoont, kan men nooit afleiden, dat er geen sprake is van een daadwerkelijke levensgemeenschap of een "gezinscel". De handelwijze van de Dienst Vreemdelingenzaken voegt hierdoor een voorwaarde toe aan artikel 40bis en artikel 42quater van de Vreemdelingenwet die er niet in vermeld staat, en zij kan haar beslissing dan ook niet in rechte verantwoorden. De motivering van de bestreden beslissing kan het dictum dan ook niet schragen en is dus nietig.

7.3. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening dient te houden met "de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong".

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft rekening gehouden met deze elementen, doch haar beslissing werd op een kennelijk onredelijke wijze genomen.

Hij werkt fulltime sinds mei 2012 als lader en lossen bij Euro Rice Handling. Binnenkort zal hij hier een vast contract kunnen ondertekenen. Verder werkt hij in onderaanneming als krantenbezorger bij het bedrijf P.P.P. alwaar hij maandelijks 900 euro verdient. Hij werkt sinds 14.05.2012 als krantenbezorger. Hij verdient in totaal 2180 euro per maand. Op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen verbleef verzoeker reeds meer dan twee jaar op een legale manier in België en werkte hij reeds een jaar in België. Dat verzoeker nog steeds werkt bij voormelde werkgevers. Dat verzoeker Nederlands heeft geleerd en zich heeft ingeburgerd. Uiteraard zal de verplichte terugkeer schade berokkenen aan verzoeker en heeft de Belgisch staat helemaal geen belang bij het nemen van de bestreden beslissing. Op het moment van de bestreden beslissing was verzoeker reeds onafgebroken tewerkgesteld geweest bij dezelfde twee werkgevers. Hij verdiende meer dan voldoende. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er ten onrechte van uit gaat dat een interimcontract niet als een stabiele vorm van inkomen zou kunnen worden beschouwd.

Dat gelet op het voorgaande en de persoonlijke situatie van verzoeker het kennelijk onredelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken het verblijf van verzoeker heeft beëindigd.

7.3. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken verder geen rekening heeft gehouden met artikel 42quater § 4 van de Vreemdelingenwet.

Een eerste uitzondering waarin geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 42quater §1, 4° is wanneer het huwelijk drie jaar heeft geduurd waarvan een jaar in het land. Dat verzoeker gehuwd is op 07.06.2010 en toegekomen is in België op 13.04.2011. De bestreden beslissing dateert van 08.05.2013. Bijgevolg was verzoeker op dat moment quasi drie jaar gehuwd en heeft het huwelijk langer dan een jaar in België geduurd. Het gegeven dat de Dienst Vreemdelingenzaken, op het laatste moment, nog geen maand vooraleer hij drie jaar zou zijn gehuwd, haar bestreden beslissing treft, in toepassing van artikel 42quater §1, 4° van de Vreemdelingenwet maakt dat de Dienst Vreemdelingenzaken in feite des te zorgvuldiger en redelijk diende te gedragen. Gelet op het feit dat verzoeker op enkele dagen na, zich

bevond in de situatie van artikel 42quater §4 Vreemdelingenwet, mocht hij een meer uitgebreide motivering verwachten, alsook een meer zorgvuldige en redelijke handelswijze.

Een tweede uitzondering is voorzien indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen. Dat verzoeker zich in deze situatie bevindt.

Verzoeker heeft aangetoond dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om niet ten laste te vallen van de Belgische overheid en dat hij aangesloten is bij een ziektekostenverzekering.

Bijgevolg kon de Dienst Vreemdelingenzaken geen toepassing maken van artikel 42quater §1, 4° van de Vreemdelingenwet. Alleszins diende zij uitdrukkelijk te motiveren waarom verzoeker zich niet in een van de uitzonderingssituaties bevond van artikel 42quater § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.4. De Dienst Vreemdelingenzaken had dan ook niet de mogelijkheid om het verblijf van verzoeker te beëindigen onder de voorwaarden bepaald in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/ of wegens overschrijding of afwending van macht.

In toepassing van het eerste middel is de bestreden beslissing dan ook nietig.”

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2

De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3

Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

2.3. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen."* Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit merkt de Raad op dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze bepaling, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden. De exceptie van de verwerende partij ter zake is gegrond. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.4. Verzoekende partij meent vooreerst dat de Dienst Vreemdelingenzaken er geheel onterecht van uitgaat dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging omdat zij niet meer samenwoont met haar partner. Hieruit kan niet worden afgeleid dat er geen relatie meer zou zijn tussen echtgenoten. Zij meent dat een deugdelijk relatieverslag had moeten worden opgesteld waaruit het al dan niet bestaan van een relatie kon worden afgeleid.

2.5. Op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet kan verweerder gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde stellen aan het verblijfsrecht van een familielid van een Belgische onderdaan die zelf geen burger van de Unie is indien er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. Opdat kan worden besloten dat er geen gezamenlijke vestiging meer is dient vast te staan dat er geen levensgemeenschap of gezinscel meer voorhanden is in België. Zoals blijkt uit het administratief dossier werd de verwerende partij in kennis gesteld van het gegeven dat de echtgenote van de verzoekende partij op 2 mei 2012 klacht heeft ingediend wegens schijnhuwelijk waarbij tevens werd aangegeven dat er geen samenwoning was. Uit deze klacht blijkt dat verzoekende partij het huwelijk had afgesloten met het oog op het verkrijgen van een legaal verblijf. Hieruit blijkt al dat er geen sprake is van een werkelijke levensgemeenschap of gezinscel. Op 20 augustus 2012 werd door de politie een samenwoningverslag opgesteld waaruit blijkt dat verzoekende partij inderdaad niet samenwoont met haar echtgenote. Uit het geheel van deze vaststellingen kon de verwerende partij dan ook in redelijkheid concluderen dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging tussen de verzoekende partij en haar echtgenote. Verzoekende partij is bijgevolg niet ernstig waar zij stelt dat er geen zorgvuldig onderzoek is gebeurd naar de gezamenlijke vestiging. Verzoekende partij kan – gelet op voormelde gegevens – bezwaarlijk voorhouden een levensgemeenschap of gezinscel met haar echtgenote in België te hebben. Zij toont niet aan dat de conclusie van de gemachtigde in casu verkeerd is.

In zoverre verzoekende partij meent dat de motiveringsplicht geschonden is, wijst de Raad erop dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen

en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Voorts moet worden toegelicht dat de motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn, dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurs-handelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Verwerende partij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Verzoekende partij kan, gelet op de gegevens zoals deze voorliggen in het administratief dossier, niet overtuigen. De bestreden beslissing werd op afdoende wijze gemotiveerd.

2.6. Verzoekende partij meent voorts dat er kennelijk onredelijk geoordeeld werd met betrekking tot de elementen aangaande de duur van haar verblijf in het Rijk, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong. Zij wijst op haar tewerkstelling, het feit dat zij Nederlands kent en zich heeft ingeburgerd. Volgens verzoekende partij gaat de verwerende partij er verkeerd van uit dat een interimcontract geen stabiele vorm van inkomen is.

2.7. Artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 11 oktober 2012 heeft kennis genomen van een brief van de gemachtigde betreffende een sociaal-economisch onderzoek, waarbij zij in het kader van het onderzoek over de eventuele intrekking van haar verblijfrecht verzocht wordt om alle nuttige documenten over te maken.

Verzoekende partij legde hierbij bewijzen voor van taallessen Nederlands voor het schooljaar 2011-2012, een attest van regelmatige deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie in het jaar 2010-2011, bewijzen inzake interimarbeid vanaf mei 2012, een aannemingsovereenkomst voor het leveren van kranten van 14 mei 2012 en bewijzen dat zij krantenrondes gedaan heeft.

Dienaangaande heeft de verwerende partij gemotiveerd:

"Uit de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene 2 jobs heeft, betrokkene legt interim contracten voor deze zijn niet stabiel. Aangezien het hier om interimarbeid gaat en interimarbeid per definitie tijdelijk is, kan dit inkomen van betrokkene zelf niet als stabiel gezien worden. Het andere contract is voor onbepaalde duur maar de inkomsten zijn op zich onvoldoende. Bovendien is het zo dat, het feit dat betrokkene werkt, niet betekent dat een terugkeer naar zijn land van herkomst hem schade zou toebrengen.

Bij de voorgelegde documenten van inburgering dient er opgemerkt te worden dat betrokkene verplicht is om dit traject te volgen. Hoewel blijkt dat betrokkene cursussen Nederlandse les heeft gevolgd, dient te worden opgemerkt dat dit basiscursussen betreffen en dat de culturele integratie bijgevolg niet van die aard is dat een verder verblijf in het Rijk rechtvaardigt.

Betrokkene hebben in België ongeveer een 6 maanden samengeleefd.

Gelet op de jonge leeftijd van betrokkene en dat betrokkene zelf aangeeft nog familieleden in het thuisland te hebben, zouden hem om niet die redenen beletten op terug te keren naar zijn land van herkomst.

Gelet op al het voorgaande wordt geconcludeerd dat het bepaalde artikel 42quater, §1, 4° van toepassing is op de betrokkene, dat de economische, sociale en culturele integratie van de betrokken in het Rijk niet van die aard is dat het verdere verblijf van de betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigt wordt en dat de betrokkene een verplichte terugkeer hem geen schade zou berokkenen."

De verzoekende partij meent zondermeer dat interimarbeid wel degelijk een stabiele bron van inkomsten betreft, doch toont met dergelijk summier en niet onderbouwd betoog niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat dergelijke arbeid per definitie tijdelijk is en derhalve niet als stabiel kan worden gezien. Zoals de gemachtigde voorts oordeelt, houdt het feit dat verzoeker werkt geenszins in dat een terugkeer naar het land van herkomst hem schade zou toebrengen. Verzoekende partij betwist niet dat zij nog jong is, dat zij slechts korte tijd in België heeft

samengewoond en dat zij nog familieleden heeft in haar land van herkomst. Gelet op al deze elementen, samen met de vaststelling dat zij slechts bewijzen voorlegt van een verplicht inburgerings-traject en basiscursussen Nederlands, zodat geen sprake is van een verregaande culturele integratie, is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat de economische, sociale en culturele integratie van de verzoekende partij niet van die aard is dat haar verder verblijf in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt.

2.8. Verzoekende partij meent dat, nu zij zich op enkele dagen na bevond in de situatie van artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet, zij een meer uitgebreide motivering mocht verwachten alsook een meer zorgvuldige handelwijze.

De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins betwist dat haar huwelijk op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing geen drie jaar heeft geduurd zodat zij niet valt onder de uitzonderingsbepaling van artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat de bestreden beslissing getroffen werd enkele dagen voor het driejarig bestaan van het huwelijk doet hier hoegenaamd geen afbreuk aan. Verzoekende partij haar betoog is geenszins dienstig en toont niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze werd getroffen.

2.9. Verzoekende partij betoogt tenslotte nog zich in een schrijnende situatie te bevinden zoals bepaald in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet doch zij blijft steken in een bloot betoog dienaangaande. Evenmin zijn er elementen in het administratief dossier voorhanden die het bestaan van een dergelijk schrijnende situatie aannemelijk maken. Het gegeven dat zij zou aangetoond hebben over voldoende bestaansmiddelen te beschikken en aangesloten te zijn bij een ziekteverzekering maakt niet dat verzoekende partij valt onder het toepassingsgebied van voormelde uitzondering nu de daarin opgesomde voorwaarden cumulatief zijn en zij, zoals reeds gesteld, niet aantoonde zich te bevinden in een bijzondere schrijnende situatie.

2.9. Gelet op voorgaande ziet de Raad hoegenaamd niet in waarom de gemachtigde omtrent de uitzonderingssituaties zou moeten gemotiveerd hebben nu verzoekende partij, zoals blijkt, geenszins aantoonde onder deze uitzonderingssituatie te vallen.

2.10. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Zoals blijkt uit de bespreking hoger toont verzoekende partij geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

2.11. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

2.12. Verzoekende partij heeft geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk gemaakt. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER